

مطالعه تطبیقی حقوق و تکالیف متقابل ایران و همسایگان در حفاظت از رودخانه‌های مشترک: تحلیل توافق‌نامه‌ها و معاهدات بین‌المللی

چکیده

تأمین آب مورد نیاز جامعه، یکی از دغدغه‌های مهم هر کشوری است. در سال‌های اخیر، استحصال انواع آب‌ها به شکل بی‌رویه‌ای توسط کشاورزان و صنعت‌گران افزایش یافته به نحوی که این موضوع به یک معضل بین‌المللی تبدیل شده است. اگرچه هر کشوری حق استفاده و بهره‌برداری از منابع آب زیرزمینی خود را دارد اما دولت‌ها، به عنوان تابعان حقوق بین‌الملل موظف به رعایت اصل بهره‌برداری منصفانه و معقول از این منابع هستند. ایران با داشتن بیشترین همسایه با پیچیده‌ترین مسائل مرزی روبه‌رو بوده و هم‌چنین از معدود کشورهایی است که تاکنون آب‌های مشترک آن با همسایه‌ها مورد مطالعه جدی قرار نگرفته است. در طول دهه‌های گذشته چالش‌های سرزمینی در غرب و شرق ایران تأثیرات عمده‌ای را بر حیات سیاسی کشور برجای گذاشته است. این مقاله با پرداختن به این سوال که ایران و همسایگان در خصوص حفاظت از آب‌های فرامرزی خصوصاً رودخانه‌های مشترک چه حقوق و تکالیفی بر عهده دارند، با روش تطبیقی، تعهدات بین‌المللی عام‌الشمول و قراردادهای لازم‌الاجرا اعم از دو جانبه و چندجانبه را مورد مقایسه قرار داده و به این نتیجه رسیده است که دولت ایران در برخورداری

5-
Accepte

از سهم کشور از منابع آب های فرامرزی از طریق الزامات بین المللی ضعیف عمل کرده است. با این اوصاف بهترین شیوه برای حل اختلافات آبی تعامل و همکاری های میان مرزی با همسایگان می باشد.

واژگان کلیدی

آب های فرامرزی. تعهدات بین المللی. دولت ها. رودخانه های مشترک، ایران.

مقدمه

مرز و سرزمین گرایی پدیده هایی هستند که زاینده منازعات و ساینده امنیت در روابط بین الملل تلقی می شوند و ایران نیز از این قاعده مستثنی نیست. ایران با داشتن ۱۵ همسایه بیشترین شمار همسایگان در جهان را به خود اختصاص داده و به همین دلیل پیچیده ترین و متنوع ترین مسائل مرزی جهان در اطراف ایران به چشم می خورد. به نحوی که مسائل میان مرزی در اقتصاد منطقه ای و حیات سیاسی کشور تأثیر زیادی داشته است (مجتهدزاده، ۱۴۰۰: ۸). ایران همواره با همسایگان در خصوص مرزهای آبی اختلافات عمده ای داشته است. مرز ایران و افغانستان در سال ۱۹۹۲ به یک معضل بزرگ تبدیل شد. مشکلات مرزی رود هیرمند میان ایران و افغانستان ضروری ترین مسئله پیش رو است. زیرا توافق نامه های پیشین تاکنون ناموفق بوده است. اما این توافق نامه ها می تواند پایه های مناسبی برای ایجاد راه حل های منصفانه

باشند. مرزهای غربی ایران نیز که میراث منطقه مرزی مناقشه آمیز دو امپراتوری ایران و عثمانی بود سرنوشت گوناگونی را تجربه کرده است. توافق نامه ۱۹۳۲ و معاهده ۱۹۳۷ که مرز ایران و ترکیه را مشخص کرد نیز به مشکلات دامنه داری منجر شد. اختلافات مرزی ایران و عراق نیز در شط العرب بیشترین توجه را به خود جلب کرده است. زیرا هم دلیل منازعه و هم محل منازعه در سال های اخیر بوده است. نگارندگان با توجه به اصول بین المللی و قراردادهای لازم الاجرا در پی تبیین راهکارهایی برای حفظ حقوق آبی کشور هستند. از این رهگذر توجه به تعهدات بین المللی و میثاق های جهانی در خصوص آبراه های بین المللی، می تواند نقطه عطفی برای حل و فصل منازعات آبی باشد. به طور کلی آبراه های بین المللی شامل آب های سطحی، رودخانه، دریاچه، شاخه ی رود و آب های زیرزمینی دارای ارتباط فیزیکی هستند که میان دو یا چند کشور مشترک می باشند (پیلتن و بطحایی اصل، ۱۳۹۵: ۹۸).

بررسی رودخانه های مشترک و مرزی ایران با کشورهای همسایه از چندین جهت حیاتی و دارای اهمیت است. این اهمیت به ویژه در حوزه های زیست محیطی و اجتماعی نمود پیدا می کند. رودخانه های مشترک، منابع آبی ارزشمندی هستند که نیازمند مدیریت یکپارچه و هماهنگ بین کشورهای همسایه می باشند. با بررسی این رودخانه ها می توان به برنامه ریزی دقیق برای تخصیص آب، جلوگیری از بروز اختلافات و تضمین دسترسی پایدار به آب برای همه ذینفعان کمک کرد. این رودخانه ها اکوسیستم های حساس و شکننده ای را پشتیبانی می کنند. تغییر در جریان آب، کیفیت و بهره برداری از منابع آبی می تواند اثرات مخربی بر تنوع زیستی، کیفیت خاک و هوا داشته باشد. این تغییرات ارتباط مستقیمی بر تنوع

زیستی، تولید اولیه و چرخه مواد مغذی دارد. بهره‌برداری پایدار از منابع آبی مشترک برای توسعه اقتصادی و اجتماعی کشورهای همسایه ضروری است. با بررسی این رودخانه‌ها هم چنین می‌توان به شناسایی فرصت‌های همکاری مشترک، کاهش ریسک‌های ناشی از کمبود آب و تقویت همکاری‌های منطقه‌ای کمک کرد. اختلاف بر سر منابع آب مشترک به تنش‌های سیاسی و اجتماعی منجر می‌شود. فعالیت‌های انسانی مانند سدسازی، برداشت بی‌رویه آب و آلودگی آب تخریب زیستگاه‌های آبی و کاهش تنوع زیستی را به دنبال داشته است. آلودگی ناشی از فعالیت‌های صنعتی، کشاورزی و شهری منجر به کاهش کیفیت آب و افزایش غلظت آلاینده‌ها در رودخانه‌ها می‌شود که سلامت انسان و سایر موجودات زنده را تحت تأثیر قرار می‌دهد.

اختلافات آبی علاوه بر اثرات زیست محیطی دارای آثار اجتماعی نیز هست. تغییرات در دسترسی به آب و کاهش کیفیت آن بر تولید محصولات کشاورزی و تأمین امنیت غذایی تأثیر می‌گذارد. علاوه بر این مهاجرت، درگیری‌های اجتماعی و بی‌ثباتی در مناطق مرزی نیز از همین عوامل نشأت می‌گیرد. کمبود آب می‌تواند مانع از توسعه اقتصادی و ایجاد فرصت‌های شغلی شود. در نتیجه، بررسی رودخانه‌های مشترک و مرزی ایران با کشورهای همسایه یک ضرورت اجتناب‌ناپذیر است. این بررسی به شناخت بهتر این منابع ارزشمند، مدیریت پایدار آن‌ها و تقویت همکاری‌های منطقه‌ای کمک خواهد کرد. این مقاله در دو بخش قراردادهای مشترک ایران و همسایگان در خصوص آبراه‌های مشترک را با تعهدات و اصول

حقوقی بین الملل که بر اساس آن دولت‌ها موظف به حفاظت از رودخانه‌های فرامرزی مشترک هستند را مورد مقاسه و تطبیق قرار می‌دهد.^۱

۱. تعهدات بین المللی دولت ایران و همسایگان بر اساس قراردادهای دوجانبه

روابط بین الملل گویای این امر است که دامنه آزادی دولت‌ها محدود است و بستگی به عملکرد آنها و معاهداتی دارد که داوطلبانه به آن متعهد شده‌اند. بنابراین هر دو وجه حاکمیت می‌تواند توسط عوامل تأثیرگذاری مانند تعهدات عرفی-حقوقی و معاهدات و کنوانسیون‌های حقوق بشری نقض و یا محدود شود (صادقی، ۱۳۹۲: ۱۵۳).

بر اساس ماده ۲۲ کنوانسیون ۱۹۹۷ در مورد استفاده‌های غیر کشتیرانی از رودهای بین المللی سازمان ملل متحد، آبراه بین المللی و فرامرزی شامل رودخانه‌ای است که در قلمرو بیش از یک کشور جاری شده باشد. بر اساس آخرین آمار، تعداد رودخانه‌های مرزی ایران ۸۹ رود ذکر شده که از این تعداد ۴۸ رودخانه، آب‌های خود را به دریای خزر، خلیج فارس و دریای عمان هدایت می‌کنند (نمازی: ۱۳۷۸: ۱۰۶). از میان حدود ۵۰۰۰ رودخانه جاری در داخل و اطراف کشور ۱۷ رودخانه فرامرزی (ورودی و خروجی) به شمار می‌آیند. برخی از رودخانه‌ها مستقیماً وارد قلمرو کشور همسایه می‌شوند. اما اکثر آنها در مسیر خروج از قلمرو یا ورود به قلمرو ایران بخشی از نوار مرزی را هم تشکیل می‌دهند. طول مرزهای بین المللی کشور در امتداد رودهای فرامرزی ۱۸۳۰ کیلومتر محاسبه شده است.

---

^۱ برای مطالعه اصول کلی حقوق بین الملل حاکم بر آب‌های فرامرزی به مقاله «تعهدات بین المللی دولت در صیانت از آبخوان‌های فرامرزی» منتشر شده در مطالعات حقوق انرژی مراجعه فرمائید.

طولانی ترین مرز رودخانه ای در امتداد رود ارس به طول ۴۷۵ کیلومتر و کوتاه ترین آن مرز رودخانه ای در امتداد رود دویرج در مرز ایران و عراق به طول ۲/۵ کیلومتر است (حافظ نیا، ۱۳۸۱: ۳۰۸-۳۰۷).

۱-۱. قراردادهای مربوط به رودخانه های مشترک ایران و افغانستان

یکی از چالش های قدیمی بین ایران و افغانستان مربوط به رودخانه هیرمند و حقیقه ایران از آن رودخانه است که هم اکنون نیز به یک بهانه و عامل برای افزایش تنش های امنیتی-سیاسی تبدیل شده است (رنجبرزاده و دیگران، ۱۴۰۲: ۱۱۷). هریرود و هیرمند مهمترین رودخانه های مشترک بین این دو کشور هستند. این رودخانه ها در کاسه درونی فلات ایران واقع شده اند که بخشی از مهم ترین شبکه های آب های فرامرزی ایران را تشکیل می دهند. وابستگی ایران به آب هیرمند در حوزه سیستم آب به یک معضل جغرافیایی تبدیل شده و بر رقابت ایران و افغانستان اثر گذاشته است (عراقچی، ۱۳۹۶: ۱۳۲). هیرمند و هریرود بزرگترین جریان آب های سطحی در شرق و شمال شرقی کشور هستند که با میانگین سالانه ۱۱ میلیارد مترمکعب، پرآب ترین رود نواحی داخلی فلات ایران را تشکیل می دهند. افغانستان به دلیل ساخت چندین سد در بالادست این رودخانه ها و بی توجهی به حقوق کشورهای پایین دست، مناطق شرقی ایران شامل خراسان و سیستان را با بحران جدی آب مواجه کرده است. از سال ۱۸۵۷ میلادی تاکنون، همواره بر سر تقسیم آب هیرمند بین این دو کشور مناقشه وجود داشته و این اختلاف همچنان به قوت خود باقی است. ریشه این اختلافات به گلد اسمیت (ژنرال بریتانیایی) برمی گردد که در سال ۱۸۷۲ مرز بین این دو کشور را در شاخه اصلی هیرمند قرار داد و بدون ذکر هیچ نکته ای در زمینه تقسیم آب، تنها به دخل و تصرف نداشتن در آب کشاورزی حاشیه هیرمند اشاره کرد. دولت افغانستان تحت حمایت دولت بریتانیا در اوایل سده بیستم مدعی بود هیرمند یک رودخانه داخلی و متعلق به افغانستان است و هیچ مناقشه ای در این زمینه وجود ندارد (پاپلی یزدی و وثوقی، ۱۳۹۰: ۱۲۴).

در سال ۱۸۹۶ عوامل طبیعی باعث تغییر مسیر رودخانه هیرمند در منطقه مرزی شد و منازعه بر سر تقسیم آب قوت بیشتری گرفت. در سال ۱۹۳۹ قراردادی برای حل مناقشه هیرمند بین طرفین منعقد شد. طبق این قرارداد، آب هیرمند از حدود ۴۸ کیلومتری داخل خاک افغانستان بین دو کشور به طور مساوی تقسیم شد و دولت افغانستان متعهد گردید هیچ رودخانه فرعی جدیدی در ناحیه مرزی ایجاد نکند، اما به دلیل عدم موافقت همه مقامات افغان با این قرارداد، مجلس افغانستان از تصویب قرارداد سرباز زد. متعاقب آن در سال ۱۹۴۹ عملیات ساخت سد بزرگ کجکی روی هیرمند در افغانستان شروع شد که این امر، اعتراض شدید ایران را به همراه داشت. در سال ۱۹۷۳ میلادی معاهده هیرمند و ضمیمه آن در خصوص استفاده از آب این رودخانه بین ایران و افغانستان امضا شد که بر اساس آن، سهم ایران از آب این رودخانه معادل ۸۲۰ میلیون متر مکعب در سال یعنی حدود ۲۶ متر مکعب در ثانیه است. عواملی از جمله کودتا، جنگ های نظامی و خشکسالی در افغانستان تاکنون مانع اجرای این عهدنامه شده است (عراقچی، ۱۳۹۶:۱۳۸).

به دلیل خشکسالی شدید در دوران حکومت طالبان در افغانستان و تضاد دیدگاه های طالبان با ایران، کل آب ورودی هیرمند از سمت سدهای کجکی و ارغنداب مسدود شد. نماینده ایران در سازمان ملل نیز در سال ۲۰۰۱ با ارسال نامه ای به دبیر کل این سازمان، نسبت به این موضوع و قطع جریان آب هیرمند واکنش نشان داد. در سال ۲۰۰۲ سند همکاری بین مقامات دو کشور امضا شد. طرفین در بند ۱۳ این سند، اجرای قرارداد ۱۹۷۳ درباره تقسیم آب هیرمند را خواستار شدند که بر اساس آن، باید سالانه ۸۲۰ میلیون متر مکعب آب از هیرمند وارد ایران شود (حافظ نیا و همکاران، ۱۳۸۵:۹۳). از طرفی مطالعه برنامه محیط زیست سازمان ملل در سال ۲۰۱۴ نشان می دهد با افتتاح سد سلما، جریان آب ورودی به ایران سالانه به میزان ۷۱ درصد کاهش خواهد یافت. با توجه به آخرین خشکسالی رودخانه هیررود در

سال ۲۰۰۰ که تأمین آب آشامیدنی شهر مشهد و آب کشاورزی استان خراسان رضوی را با مشکلات جدی مواجه کرد، بهره برداری از سد سلما می تواند تهدیدی امنیتی برای ایران محسوب شود (دهشیری و حکمت آرا، ۱۳۹۷: ۶۰۸).

اصل بهره برداری منصفانه و معقول از آب ها به عنوان یک عرف بین المللی مورد شناسایی قرار گرفته (Barberis, 1991: 117) و حقوق بین الملل نیز با پذیرش گسترده آن، این اصل را از اصول اساسی حقوق بین الملل قلمداد کرده است. (Eckstein, 2006: 545). کشور افغانستان علیرغم وجود قراردادهای دوجانبه از پذیرش این اصل حقوقی نیز خودداری می کند.

۱-۲. قراردادهای مربوط به رودخانه های مشترک ایران و ترکمنستان

رودخانه های هریرود و اترک، دو رودخانه مشترک اصلی ترکمنستان و ایران محسوب می شوند که از طریق احداث سد دوستی بر روی رودخانه هریرود و تقسیم آب رودخانه اترک، مدیریت شده اند. هریرود از کشور افغانستان سرچشمه می گیرد و مرز مشترک سه کشور ایران، افغانستان و ترکمنستان را تشکیل می دهد. رودخانه اترک پس از هریرود مهم ترین رود فرامرزی میان ایران و ترکمنستان است. این رودخانه از نظر جغرافیای طبیعی و سیاسی به سه بخش اترک داخلی، اترک خارجی و اترک مرزی (مشترک) تقسیم می شود (عراقچی، ۱۳۹۶: ۱۴۰).

پس از فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی و استقلال ترکمنستان، قرارداد مطالعات تکمیلی احداث سد هریرود در سال ۱۹۹۱ بین ایران و ترکمنستان به امضا رسید و طی این قرارداد، حق آبه ایران از هریرود از ۳۰ درصد به ۵۰ درصد افزایش یافت که نوعی پیروزی دیپلماتیک برای ایران محسوب می شود. عملیات احداث این سد نیز در سال ۲۰۰۰ آغاز شد و در نهایت در سال ۲۰۰۵ با حضور رؤسای جمهور وقت دو کشور افتتاح شد (پاپلی یزدی و وثوقی، ۱۳۹۰: ۷۵). به موجب موافقتنامه ۱۹۹۹ همکاری در

خصوص احداث و بهره برداری از سد دوستی بین ایران و ترکمنستان که در تاریخ ۱۳۷۹/۲/۱۳ به تصویب مجلس شورای اسلامی رسید، مقرر گردید در شهرستان مرزی سرخس یک سد با مشارکت دو کشور احداث شود. به موجب ماده ۹ این موافقت نامه، کل آب رودخانه هریرود به طور مساوی بین دو کشور تقسیم می شود. بر اساس اصل استفاده معقول و منصفانه، استفاده از یک منبع آبی با ایجاد تعادل میان عواملی همچون منافع دولت های ساحلی بالادست و پایین دست و با در نظر گرفتن امکان جایگزین نمودن منابع آبی محقق خواهد شد (Weiss, 2013:22). این اصل دسترسی به منابع آبی را برای همه ی دولت ها یکسان و برابر نمی داند، بلکه آنها را ملزم به رعایت تناسب در تخصیص آب می داند (Traversi, 2011:474). در ماده ۱۲ نیز طرفین موافقت کرده اند از ایجاد هرگونه آلودگی زیست محیطی که از طریق ورود پساب های آلوده یا هر طریق دیگری ایجاد شود جلوگیری کنند. در صورت آلودگی، هر یک از عاملین موظف به رفع آلودگی می باشند. با احداث سد دوستی، جریان آب رودخانه هریرود از فصلی به دائمی و قابل کنترل تبدیل شد و امکان بهره برداری سالانه ۸۲۰ میلیون متر مکعب آب را برای هر دو کشور فراهم کرد. از مجموع ۴۱۰ میلیون متر مکعب حق آبه سالانه ایران، ۱۵۰ میلیون متر مکعب برای تأمین بخشی از آب آشامیدنی شهر مشهد اختصاص یافت، آب کشاورزی مورد نیاز دشت سرخس در ایران و مناطق مرزی ترکمنستان تأمین شد و همچنین جلوی وقوع سیلاب هایی که هر ساله خط ساحلی ایران را به وسیله شستن از بین می برد و بخشی از خاک ایران به ترکمنستان منضم می شد، نیز گرفته شد.

۳-۱. قراردادهای مربوط به رودخانه های مشترک ایران و پاکستان

ایران و پاکستان در سه حوضه آبریز هامون هیرمند، هامون مشکیل و رایج-باهوکلات مشترک هستند. قرارداد مرزی ایران و پاکستان در سال ۱۹۵۸ از سوی وزیر امور خارجه وقت ایران و سفیر وقت پاکستان

در تهران امضا شد که در آن بر سر تأمین آب دو نقطه مرزی توافق شده است. برای تأمین آب موردنیاز پاسگاه مرزی پاکستان در مجاورت ناحیه مرزی میرجاوه، دولت ایران موافقت کرد که روزانه سه متر مکعب آب تخصیص دهد. برای تأمین آب موردنیاز پاسگاه مرزی ایران در مجاورت ناحیه مرزی کچه، دولت پاکستان موافقت کرد که روزانه حدود ۰/۹ متر مکعب آب اختصاص دهد (دهشیری و حکمت آرا، ۱۳۹۷: ۶۰۹). در سال ۱۹۶۰ در تهران قراردادی بین ایران و پاکستان به امضا رسید که در آن به موضوع آب‌های مرزی دو کشور هم اشاره شده است. این قرارداد در تاریخ ۱۳۳۷/۴/۲۶ به تصویب مجلس شورای ملی رسید. در مفاد این قرارداد به مراقبت طرفین به حفاظت از آب‌های مشترک به نحوی که حقوق طرف مقابل تضییع نشود تأکید شده است. تمیز نگه‌داشتن آب‌های مشترک، حق ساکنان طرفین برای ماهیگیری در رودخانه‌های مشترک تا نقطه مرزی دو کشور، اخذ رضایت طرفین در ساخت یا تخریب تأسیسات آبی روی منابع آب، مبادله داده‌های مربوط به میزان آب رودخانه‌های مرزی برای پیشگیری از وقوع سیل، کناره‌بندی رودخانه‌های مرزی برای جلوگیری از تغییر مسیر آن‌ها، ممنوعیت طرفین در تغییر مسیر رودخانه‌های مرزی از جمله تعهدات مندرج در این قرارداد است.

۴-۱. قراردادهای مربوط به رودخانه‌های مشترک ایران و جمهوری آذربایجان

رودخانه مرزی ارس، اصلی‌ترین رودخانه مشترک بین این دو کشور است. تنها موارد اختلافی در زمینه مسائل آبی بین ایران و جمهوری آذربایجان، مسئله سدهای خداآفرین و قیزقلعه‌سی بود که اشغال این منطقه از جانب ارامنه، کار ساخت این سدها را چند سال به تعویق انداخت. در نهایت ایران با احترام به تمامیت ارضی جمهوری آذربایجان و از طریق مشارکت با این کشور، کار ساخت این دو سد را آغاز کرد. در سال ۲۰۱۶ موافقت‌نامه همکاری بین ایران و جمهوری آذربایجان در زمینه ادامه ساخت و بهره‌برداری از تأسیسات آبی خداآفرین و قیزقلعه‌سی توافق شد. طبق این موافقت‌نامه تا زمان برقراری

تمامیت ارضی جمهوری آذربایجان، به همان میزانی که ایران از آب سدهای خداآفرین و قیزقلعه‌سی برداشت می‌کند، جمهوری آذربایجان می‌تواند از آب سدهای پایین‌دست نظیر میل‌مغان که به آن‌ها دسترسی دارد، برداشت کند. بخشی از برق تولیدشده در نیروگاه‌های برق‌آبی خداآفرین و قیزقلعه‌سی نیز که متعلق به آذربایجان است، تنها در ایران استفاده خواهد شد و به طرف ارمنی واگذار نخواهد شد. در سال ۲۰۱۴ موافقت‌نامه‌ای در تهران بین ایران و جمهوری آذربایجان در زمینه ساخت و بهره‌برداری از نیروگاه‌های برق‌آبی مارازاد در ایران و اردوباد در جمهوری آذربایجان امضا شد. برای تأمین آب این دو نیروگاه، سدهای انحرافی مارازاد از سوی ایران و اردوباد از سوی جمهوری آذربایجان روی رودخانه ارس احداث خواهد شد. یکی از مشکلات اصلی رود ارس آلودگی آب این رودخانه از طریق کارخانه‌های ارمنستان است.

۵-۱. قراردادهای مربوط به رودخانه‌های مشترک میان ایران و عراق

ایران و عراق در حوضه آبریز دجله و فرات با هم مشترک هستند. با وجود چندین قرارداد که در زمینه حقوق ایران و عراق در خصوص نحوه تقسیم اروندرود به امضای طرفین رسید است، همچنان اختلافات در این زمینه وجود دارد. در ماده یک موافقتنامه ۱۹۷۵، رودخانه‌های مرزی دو کشور به دو دسته تقسیم شده است. یکی رودخانه‌های محاذی که در امتداد خط مرزی بین دو کشور جریان دارد و دیگری رودخانه‌های متوالی که خط مرزی دو کشور را قطع می‌کند. در ماده ۲، آب‌های رودخانه‌ای بناواامونه، قوره‌تو و کنگیر به ۲ سهم مساوی تقسیم شده است. همچنین بر اساس این ماده آب رودخانه‌های الوند، گنجان‌چم، میمه و دویرج بر اساس صورت‌جلسات کمیسیون تحدید حدود ایران و عثمانی مورخ ۱۹۱۴ تعیین خواهد شد (جعفری ولدانی، ۱۳۸۸: ۸۳).

این موافقتنامه ناظر بر بهره برداری از آب رودخانه ها برای کشاورزی است. به همین دلیل به مسائل دیگر مانند ماهیگیری، تخلیه فضولات صنعتی، کشاورزی و خانگی به رودخانه ها توافقی به میان نیامده است. در حالی که با توجه به ضرورت حفظ محیط زیست نسبت به حفاظت از این منابع آبی نیز می بایست توافقاتی صورت می گرفت. رفتار ایران با عراق در تقسیم آب همواره یک طرفه و به نفع عراق بوده است. بعد از جنگ هشت ساله که عراق به عنوان متجاوز توسط سازمان ملل اعلام شد، میزان غرامت به ایران را ۹۷ میلیارد دلار اعلام کرد. عدم پیگیری ایران برای مطالبات کشور باعث شد تا عراق پیش دستی کرده و عهد نامه ۱۹۷۵ موضوع مرز دولتی و حسن همجواری با این کشور را زیر سوال ببرد (جعفری ولدانی، ۱۳۸۸: ۸۹). در سال ۱۹۹۰ عراق طی مکاتبه ای با ایران، بازگشت کشورش به قرارداد ۱۹۷۵ را اعلام کرد که این مکاتبات رسمی، سندی دال بر این واقعیت است که قرارداد ۱۹۷۵ به هیچ وجه اجباری نبوده و دولت های بعدی عراق هم نمی توانند از پذیرفتن این قرارداد که با رضایت کامل طرفین امضا شده است سرباز زنند (مجتهدزاده ۱۴۰۰: ۷۵).

۶-۱. قراردادهای مربوط به رودخانه های مشترک ایران و ترکیه

رودخانه ارس به عنوان مهم ترین رودخانه مشترک بین این دو کشور، از ترکیه سرچشمه می گیرد. ولی تاکنون اختلاف خاصی بر سر این رودخانه بین دو کشور پیش نیامده است. مشکل اصلی ایران با ترکیه در زمینه سدسازی است که روی رودخانه های دجله و فرات احداث کرده است. به نحوی که این سدها در خشکسالی های سوریه و عراق و ورود گردوغبار به ایران تأثیر زیادی داشته اند. ترکیه نیز مانند افغانستان، بالادست ایران محسوب می شود. با اینکه رودخانه مهمی از سمت ایران وارد ترکیه نمی شود، اما چندین رودخانه کوچک، همچون ساری سو و قطور، در سمت برعکس جریان دارد و حیات قسمتی از شمال استان آذربایجان غربی به این رودخانه ها وابسته است. در سال ۱۹۵۷ قراردادی درباره حق آبه

رودخانه ساری سو بین ایران و ترکیه منعقد شد و مقرر گردید میزان ۱/۸ متر مکعب در ثانیه، سهم آب ایران از این رودخانه مشترک باشد (پاپلی یزدی و وثوقی، ۱۳۹۰:۱۰۱). دیپلماسی ایران معطوف به اروندرود است که از تلاقی دجله و فرات ایجاد شده و مرز ایران و عراق را تشکیل می‌دهد. البته خود اروندرود هم بیشتر به دلایل سیاسی مورد توجه ایران است و نه از لحاظ منابع آب و محیط زیست. نتیجه این بی‌توجهی، سدسازی‌های گسترده در سه کشور ترکیه، سوریه و عراق روی دو رودخانه اصلی حوضه آبریز میان‌رودان (فرات-دجله) است که امروزه با تبعات وخیم آن نظیر گردوغبار روبه‌رو هستیم و این امر حتی باعث مهاجرت‌هایی از مناطق غربی به مناطق مرکزی شده است (دهشیری و حکمت نیا، ۱۳۹۷:۶۱۰). با توجه به اینکه بیشترین تعداد سدهای احداثی مربوط به ترکیه است، این کشور در دفاع از عملکرد خود به مدیریت ضعیف منابع آب در کشورهای پایین‌دست حوضه آبریز فرات-دجله اشاره کرده است که حجم عظیمی از آب‌های ورودی به این کشورها به دلیل مشکلات داخلی‌شان تلف می‌شود و این کشور با مهار آب‌های شیرین، هم جلوی هدررفت آن‌ها و هم جلوی سیلاب‌های احتمالی را خواهد گرفت. ترکیه مدعی است هیچ انگیزه سیاسی از این سدسازی‌ها ندارد و هدفش توسعه بخش کمتر توسعه‌یافته جنوب شرق این کشور مناطق کردنشین است (ستاری، ۱۳۹۶:۸).

۷-۱. قراردادهای مربوط به رودخانه‌های مشترک ایران و ارمنستان

رودخانه ارس مشترک بین ایران و ارمنستان است که به دلیل پرآب بودن در اکثر ماه‌های سال، بهره‌برداری از آب آن توسط دو کشور به آسانی انجام می‌پذیرد. مشکل اصلی مربوط به آلودگی طولانی مدت رودخانه با آلاینده‌های خروجی از کشور ارمنستان، شامل کارگاه‌های استخراج فلزات و نیروگاه اتمی متسامور است. معادن مس واقع در حاشیه شمالی رودخانه ارس سالیان منمادی است که توسط ارمنستان استخراج می‌شود و این اقدامات باعث کاهش کیفیت آب این رودخانه مرزی شده است. همچنین تخلیه و انباشت

پسماندهای مس در طول چندین دهه متمادی در طول رودخانه ارس از سوی این کشور، سبب به وجود آمدن دیگ‌های غیراستانداردی شده است که شکستن آن‌ها موجب بروز مشکلات زیست‌محیطی در سطح منطقه می‌شود (پاپلی یزدی و وثوقی، ۱۳۹۰: ۷۹). نیروگاه اتمی متسامور بخشی از برق مصرفی ارمنستان را تأمین می‌کند. این نیروگاه خطرناک‌ترین نیروگاه اتمی جهان و یکی از پنج نیروگاه نسل اول دنیاست که همچنان فعال است. اتحادیه اروپا نیز نیروگاه متسامور را یکی از پنج نیروگاه خطرناک جهان ذکر کرده است. امروزه با ورود فاضلاب صنعتی این نیروگاه به رودخانه ارس، سلامت منطقه با تهدید جدی روبه‌رو شده است. در سال ۲۰۱۳ کمیته‌ای مشترک با مشارکت ایران و ارمنستان برای تدوین برنامه پایش رودخانه ارس تشکیل و مسئله آلاینده‌های این رودخانه بررسی شد. در این راستا، آزمایشگاه‌های سازمان حفاظت محیط زیست در استان‌های شمال غربی ایران به دستگاه‌های سنجش فلزات سنگین و سموم تجهیز شد و سامانه پایش برخط آلودگی ارس نیز در استان‌های آذربایجان شرقی و اردبیل (پایین دست ارمنستان) نصب شد. همچنین با تجهیز صنایع ارمنستان به سامانه‌های پایش برخط، هر دو طرف ایرانی و ارمنی از طریق سامانه مانیتورینگ آنلاین (آگاه‌سازی برخط) از میزان آلاینده‌های این صنایع مطلع خواهند شد (دهشیری و حکمت‌نیا، ۱۳۹۷: ۶۱۱).

۲. وظایف ایران و همسایگان بر اساس تعهدات بین‌المللی

بر اساس اصل تمامیت ارضی مطلق، دولت‌های ساحلی رودخانه‌ها موظف هستند اجازه دهند جریان طبیعی آب رودخانه‌ها ادامه یابد و حق ندارند موجب انحراف آب شوند. به موجب اصل استفاده مشترک از آب‌ها، کشورهایی که در ساحل یک رودخانه بین‌المللی واقع شده‌اند نسبت به آن رودخانه دارای حق حاکمیت مشترک و مساوی هستند. بر همین اساس رودخانه بین‌المللی - بدون توجه به مرزهای مابین کشورها - یک واحد اقتصادی محسوب شده و متعلق به تمام کشورهای ساحلی

است (Carreston, 1967:18). زیرا حاکمیت و صلاحیت یک کشور، محدود به عدم ورود خسارت به دیگری است. هیچ‌یک از دولت‌های ساحلی رودخانه حق ندارد از آب رودخانه بدون مشورت با دولت‌های مجاور به طریقی استفاده کنند که موجب وارد آمدن خسارت به منافع قانونی دولت‌های مذکور گردد (Smith, 2017:159).

بررسی قراردادهای بین‌المللی، دکترین حقوق بین‌الملل، احکام دادگاه‌های بین‌المللی و تصمیمات متخذه توسط سازمان‌های بین‌المللی بیانگر آن است که دولت‌ها در مورد رودخانه‌های بین‌المللی بر اساس اصل محدودیت استفاده از آب‌ها رفتار می‌کنند (جعفری ولدانی، ۱۳۸۸: ۷۶) دولت‌ها باید به شیوه‌ای منصفانه و معقول برای دستیابی به بهره‌برداری بهینه از آب رفتار نمایند که شاخص‌های استفاده معقول و منصفانه آن در کنوانسیون‌های بین‌المللی را مورد شناسایی قرار گرفته است.

۱-۲. میثاق بین‌المللی حقوق اقتصادی اجتماعی و فرهنگی

این میثاق برپایه اعلامیه جهانی حقوق بشر در ۱۶ دسامبر ۱۹۶۶ ایجاد و در ۲۳ مارس ۱۹۷۶ لازم‌الاجرا گردید. دولت ایران در تاریخ پانزدهم فروردین ۱۳۴۷ این میثاق را امضاء و در اردیبهشت ۱۳۵۴ آن را مورد تصویب قرار داد. تعهد به تضمین حقوق مندرج در این میثاق به طور فوری توسط دولت‌ها در متن آن گنجانده شده است (مهرپور، ۱۳۷۷: ۶۰). بر اساس مفاد میثاق، دولت‌ها باید اطمینان حاصل کنند که تمامی اتباع آن‌ها به شکل برابر و بدون تبعیض به میزان کافی به آب و بهداشت دسترسی دارند. به موجب بند ۲ ماده ۱ مشترک میثاق بین‌المللی حقوق مدنی و سیاسی و میثاق حقوق اقتصادی اجتماعی و فرهنگی در هیچ موردی نمی‌توان ملتی را از وسایل معاش محروم کرد که وسایل معاش ضرورتاً شامل آب هم می‌شود (محمدی و حاجی ملا، ۱۴۰۲: ۳۹۱). استفاده از کلمه «بین‌المللی» در بند ۱ ماده ۲ میثاق به منظور تقویت کمک و همکاری بر اجرای فراسرزمینی تأکید می‌کند (Mateus, 2021:84).

دولت‌های عضو میثاق باید گام‌های اساسی برای برداشتن تبعیض بالقوه در زمینه‌های منع‌شده در جاهایی که افراد و گروه‌ها از ابزارهای لازم برای بهره‌مندی و نیل به حق بر آب محروم هستند، بردارند (پروین، ۱۳۹۳: ۱۹۱). در حالی که این حق در کشورهای مثل آمریکا به واسطه استفاده غیر متعارف از صنعت نفت و گاز تضعیف شده است، اما مجمع عمومی سازمان ملل متحد در سال ۲۰۱۰ آب آشامیدنی سالم و بهداشتی را یک حق بشری ضروری برای برخورداری کامل از زندگی و سایر حقوق بشر اعلام کرد (محمدی و حاجی ملا، ۲۰۱۴: ۲۱۵).

مواد ۱۱ و ۱۲ میثاق به حق بر آب اشاره ای ضمنی دارد. ماده ۱۱ مقرر می‌دارد کشورهای طرف این پیمان‌نامه، می‌بایست حقوق هر کس را برای داشتن زندگی استاندارد شامل خوراک، پوشاک، مسکن کافی و نیز بهبود مداوم شرایط زندگی به رسمیت شناسد. ماده ۱۲ نیز مقرر می‌دارد: کشورهای طرف پیمان‌نامه حقوق هر کس را به برخورداری از بالاترین استاندارد قابل دسترسی سلامتی به رسمیت می‌شناسد. از آنجائیکه بسیاری از بیماری‌ها ریشه در عدم دسترسی به آب کافی و سالم دارد، فراهم ساختن بالاترین استاندارد زندگی برای افراد به عنوان تکلیفی که ماده ۱۲ میثاق بر دوش دولت‌های عضو قرارداد بدون حق بر آب امکان پذیر نخواهد بود (صفاری نیا، ۱۳۹۴: ۴۷).

کمیته حقوق اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی، حق بر آب را از ماده ۱۱ میثاق استنباط می‌کند. به این معنا که کمیته بر قید «از جمله» تأکید کرده و معتقد است کاربرد آن نشان می‌دهد، این فهرست از حقوق انحصاری نبوده و حق بر آب آشامیدنی که به روشنی در زمره تضمینات مهم و اساسی برای تأمین یک استاندارد کافی زندگی است، جا افتاده است (سازمان ملل متحد، ۲۰۱۰: ۲۴). به‌ویژه اینکه آب از شرایط بنیادین زندگی است. اگرچه دولت‌های عضو باید حقوق مندرج در میثاق را بدون تبعیض از هر حیث برای همه تضمین کنند، اما برخی از گروه‌ها مانند معلولان، سالخوردگان، کودکان و زنان به دلیل

وضعیت خاصی که دارند مستحق رفتار ترجیحی می باشند (Forman, 2007: 113). در پرونده ای که علیه دولت ارمنستان به دلیل ایجاد محدودیت دسترسی به آب برای یک شخص بازداشت شده بنام آقای مدوسیان مطرح شد، دادگاه به استناد ماده ۸ کنوانسیون حقوق بشر اروپایی دولت ارمنستان را به پرداخت ۴۵ هزار یورو در حق خواهان محکوم کرد (امیری و دیگران، ۱۴۰۱: ۲۲۲).

۲-۲. کنوانسیون حقوق افراد دارای معلولیت (مصوب ۱۳ دسامبر ۲۰۰۶)

این کنوانسیون یکی از جامع ترین اسناد در خصوص معلولان به شمار می رود و تصویب آن نقطه عطفی در تاریخ تمدن انسانی در گذار از «نگاه ترحم محورانه» به «رویکرد حق مدارانه» در خصوص معلولان است (طباطبائی و نوری نشاط، ۱۳۸۷: ۱۸۷). مجلس شورای اسلامی قانون کنوانسیون حقوق افراد دارای معلولیت را در تاریخ ۱۳۸۷/۹/۱۳ تصویب کرد. بند ۲ ماده ۲۸ کنوانسیون، دولت های عضو را موظف می سازد تا حقوق معلولین را برای تأمین اجتماعی و بهره مندی آنان از این حقوق بدون هیچ تبعیضی به رسمیت بشناسند و اقدامات مناسب را برای حفظ و ارتقاء تحقق این حقوق اتخاذ نمایند. دولت ها باید اطمینان حاصل کنند از اینکه افراد معلول هم به خدمات آب پاکیزه و هم به ابزار مقرون به صرفه و مناسب و سایر کمک های مختص معلولیت دسترسی برابر دارند. برای معلولین، دسترسی به آب و تأسیسات بهداشتی مسئله ای کلیدی است. زیرا در طول تاریخ این افراد به خاطر نحوه طراحی ساختمانها، خدمات و زیرساخت ها، به گونه ای که این مکانها را برای این افراد غیر قابل دسترس می کرد، همواره از محرومیت و تبعیض رنج برخوردار بوده اند. بنابراین، دسترسی همیشگی به آب و تأسیسات بهداشتی برای حفظ استقلال زندگی این افراد و احترام به کرامت آنها بسیار ضروری است. در اکثر موارد تغییرات جزئی کم هزینه به منظور بهره مند ساختن آنها از تسهیلات و خدمات آب و فاضلاب و در دسترس نمودن آنها کافی است (سازمان ملل متحد، ۲۰۱۰: ۲۶).

نظر تفسیری شماره ۱۵ کمیته حقوق اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی تصریح می کند که دسترسی فیزیکی یک جنبه مهم از تعریف در «دسترس بودن» است و مولفه ای مهم از حق بر آب تلقی می گردد. کنوانسیون حقوق افراد دارای معلولیت نیز به گونه ای روشن به دسترسی این افراد به آب- در رابطه با حق دسترسی به استانداردهای مناسب برای زندگی و تامین اجتماعی- اشاره می نماید. این کنوانسیون همچنین از دولت ها می خواهد تا با افراد دارای معلولیت از طریق سازمان های نماینده شان در خصوص توسعه، اجرا و نظارت بر قانونگذاری و سیاست گذاری های اتخاذی به منظور اجرای الزامات مندرج در این کنوانسیون و سایر تصمیم گیری های تاثیر گذار بر این افراد مشورت نمایند (سازمان ملل متحد، ۲۰۱۰:۲۶). عدم دسترسی فیزیکی معلولین به امکانات مشابه دیگر افراد، عامل اصلی گوشه نشینی و محرومیت آن ها به خدمات بهداشتی و آموزشی است (Kanter, 2015: 105) دولت های عضو کنوانسیون باید از طریق قانونگذاری به تغییر و اصلاح قوانین و مقررات خود در جهت تضمین موثر حقوق معلولان در جامعه بکوشند.

۲-۳. کنوانسیون حقوق کودک

کنوانسیون حقوق کودک در سال ۱۹۸۹ توسط سازمان ملل متحد تصویب شد. این کنوانسیون شامل حقوق و مفادی است که هر کودک باید از آنها برخوردار باشد، از جمله حق زندگی، حق آموزش، حق بهداشت و درمان، حق داشتن حریم خصوصی، حق برابری و حق دارا بودن تفکر و عقیده. قانون اجازه الحاق دولت جمهوری اسلامی ایران به کنوانسیون حقوق کودک در تاریخ ۱۳۷۲/۱۲/۱ به تصویب مجلس شورای اسلامی رسید. یکی از مسائل مهمی که در کنوانسیون حقوق کودک مطرح شده، مسئله آب است. براساس این کنوانسیون، هر کودک حق دارد به آب پاکیزه و بهداشتی دسترسی داشته باشد. همچنین، برای حفظ سلامتی کودکان، دولت ها موظف هستند برای تأمین آب تمیز و بهداشتی و توسعه

سیستم‌های بهداشتی و آبیاری در مناطق روستایی و شهری، تلاش کنند. از طرفی مسئله کمبود منابع آب در بسیاری از مناطق جهان، می‌تواند مانع از رسیدن به این حقوق اساسی کودکان شود. بر اساس ماده ۲۴ کنوانسیون حقوق کودک، دولت‌ها موظف هستند اقداماتی را در زمینه مسائل بهداشتی و استفاده بهینه از آب به عمل آورند که برخی از اقدامات به شرح ذیل است:

- به رسمیت شناختن حق برخورداری کودکان از بالاترین استانداردهای سلامتی.

- مبارزه علیه بیماری‌ها و سوء تغذیه در چهارچوب مراقبت‌های بهداشتی اولیه از جمله فراهم ساختن مواد غذایی مقوی و کافی و آب آشامیدنی سالم با توجه به خطرات آلودگی محیط زیست

- تضمین مراقبت‌های بهداشتی پیش و پس از زایمان برای مادران

- حصول اطمینان از اینکه تمامی اقشار جامعه به ویژه والدین آگاهی لازم به امکانات آموزشی دسترسی را داشته و در زمینه استفاده از دانش مربوط به سلامت و تغذیه کودک، مزایای تغذیه نوزادان از شیر مادر، پاکیزگی و بهداشت محیطی و پیشگیری از حوادث، مورد حمایت قرار گرفته اند (فیروزپور، ۱۴۰۰: ۳۳۲).

بیش از ۹۰ درصد از مرگ و میر کودکان به آب آلوده و امکانات نامناسب بهداشتی مربوط می‌شود. نبود آب آشامیدنی سالم، کودکان را در برابر بیماری‌ها آسیب پذیرتر می‌کند. زیرا سیستم ایمنی و اعضای سم زدای بدن آن‌ها به صورت کامل رشد نکرده و کمتر توانایی مقابله با عفونت‌های ناشی از آب را دارند. کمیته حقوق کودک به موضوع دسترسی کودکان به آب آشامیدنی سالم و تأسیسات بهداشتی، به ویژه به عنوان بخشی از حقوق آنان برای داشتن حداقل استاندارد کافی برای زندگی و سلامت پرداخته و در این راستا، بر چند محور اصلی تأکید نموده است. از جمله ضرورت اتخاذ سیاست ملی درباره آب

کنفرانس سوم حقوق دریاها از سال ۱۹۷۳ آغاز به کار کرد و طی ۹ سال ۱۱ اجلاس در شهرهای مختلف جهان برگزار نمود تا اینکه نهایتاً در سال ۱۹۸۲ نمایندگان ۱۱۹ کشور جهان در جامائیکا سند نهایی کنفرانس تحت عنوان کنوانسیون حقوق بین الملل دریاها را که مشتمل بر ۱۷ بخش و ۳۲۰ ماده و ۹ ضمیمه بود امضا کردند (الله وردی و حافظ نیا، ۱۳۹۴:۳۱). اما به دلیل تصویب ۷۰ کشور از تاریخ ۱۶ نوامبر ۱۹۹۴ لازم اجرا گردید (مقتدر، ۱۳۷۷:۱۶۵). کنوانسیون حقوق دریاها به بررسی مسائل جامعی نظیر وضعیت حقوقی آبهای سرزمینی، وسعت دریای سرزمینی، حد بیرونی آبهای سرزمینی، حق عبور و بی ضرر، زیردریایی ها و سایر وسایل نقلیه زیر دریایی، قوانین و مقررات دولت ساحلی در خصوص عبور بی ضرر، طرح های جداسازی عبور و مرور در آبهای سرزمینی، عوارض قابل وصول از کشتی های خارجی، کشتی های خارجی با سوخت اتمی و کشتی های حامل مواد خطرناک، تعهدات دولت ساحلی، صلاحیت قضایی، کشتی های جنگی و مسئولیت آنها پرداخته است (فضائلی و کیخسروی، ۱۴۰۰:۲۹۲).

قانون مناطق دریایی توسط دولت ایران و با هدف تمرکز قوانین و مقررات پراکنده موجود در مناطق دریایی ایران، هماهنگی و تطبیق آن با کنوانسیون های ۱۹۵۸ و ۱۹۸۲ حقوق دریاها و همچنین تغییر برخی مقررات قبلی در این زمینه تدوین شد (ممتاز و رنجبریان، ۱۳۷۵:۸۹). اگرچه ایران به عضویت کنوانسیون حقوق دریاها در نیامده است اما به دلیل امضای این کنوانسیون و بر اساس ماده ۱۸ معاهده وین، نباید اقدامی بر خلاف هدف و منظور کنوانسیون انجام دهد (الله وردی و حافظ نیا، ۱۳۹۴:۳۵). با این حال دولت ایران قانون مناطق دریایی را مصوب کرده است که مفاد این قانون در بسیاری از موارد با مفاد کنوانسیون حقوق دریاها همخوانی دارد. استثناهایی برای عبور بی ضرر در ماده ۹ قانون مناطق دریایی و در راستای تضمین حاکمیت ایران در قلمرو دریایی تدوین شده است. در ماده ۱۳ و ۱۶ قانون

مناطق دریایی برای حفظ امنیت ساحلی، محیط زیست و فعالیت های اقتصادی منطقه نظارت و منطقه انحصاری اقتصادی ضرورت هایی در نظر گرفته شده است. در قانون مناطق دریایی به وضعیت حقوقی تنگه هرمز با توجه به حقوق ترانزیت برای سایر کشورها اشاره نشده است، در حالی که اصول و مقرراتی در کنوانسیون، منظور شده که عبور از تنگه های بین المللی در کشور های قاره ای و ساحلی را تضمین می کند (الله وردی و حافظ نیا، ۱۳۹۴: ۴۳).

داوری از ویژگی هایی برخوردار است که موجب اقبال بیشتر طرفین به آن در مقایسه با رجوع به محاکم می گردد. یکی از این ویژگی ها ناشی از اصل حاکمیت اراده است. زیرا طرفین در تعیین مقام رسیدگی کننده به اختلاف، از آزادی اراده برخوردارند (داراب پور و موسوی، ۱۴۰۳: ۵۰). در بررسی پرونده های مطروحه در دیوان بین المللی حقوق دریاها، مشخص شده که آرای دیوان، دولت های متعاقد را به سیاستی آشتی جویانه هدایت می کند به نحوی که این مرجع داوری تشویق و یا سفارش به همکاری میان کشورها را در شیوه های مختلف دنبال کرده است. از آنجا که اقدامات تجویز شده توسط دیوان بین المللی حقوق دریاها الزام آور است، کشورها باید چنین اقداماتی را جدی بگیرند (مرادی و جلالی، ۱۳۹۸: ۱۶۶). در نتیجه، همکاری بین طرفین، در واقع به کاهش تنش بین المللی آن ها منجر شده است.

۲-۵. کنوانسیون بهره برداری غیر کشتیرانی از آبراهه های بین المللی

این کنوانسیون در سال ۱۹۹۷ و به منظور تأیید حقوق و وظایف کشورها در استفاده از آب‌های بین‌المللی برای مقاصد غیرکشتریانی توسط مجمع عمومی سازمان ملل متحد تصویب شد. بر اساس ماده ۵ این کنوانسیون، دولت‌های دارای رودخانه باید در دریای سرزمینی شان از آب‌های بین‌المللی به طور منصفانه، منطقی و معقول استفاده کنند. این کنوانسیون به دولت‌های متعهد توصیه می‌کند تا اقدامات مناسبی برای جلوگیری از آسیب‌های احتمالی به دیگر کشورهای حوزه رودخانه انجام دهند (صفاری نیا، ۱۳۹۴: ۵۷). بر اساس بند یک ماده ۸ این کنوانسیون، دولت‌های آبراه بین‌المللی بر اساس برابری در حاکمیت، تمامیت ارضی، سود متقابل و حسن نیت به منظور تحقق منافع بهتر از آبراه بین‌المللی و تأمین حمایت کافی از آن با یکدیگر همکاری خواهند کرد. بنابراین اصل همکاری یکی از اصول مهم حقوق بین‌الملل است که در مفاد این کنوانسیون به آن پرداخته شده است. در واقع الزام دولت‌ها به همکاری، ریشه در حقوق بین‌الملل عمومی دارد و هزاران معاهده بین‌المللی اعم از معاهدات دوجانبه، چندجانبه، منطقه‌ای و جهانی نیاز به همکاری با دیگر دولت‌ها را در سطوح مختلف نمایان می‌سازد (محمدعلی پور، ۱۳۹۶: ۱۶).

به طور کلی «اصل همکاری» از مهمترین اصول حقوق بین‌الملل بالاخص در زمینه حقوق آبراهه‌های بین‌المللی به شمار می‌رود (داوود محمد و صالح ولدبیگی، ۱۴۰۰: ۱۴۶۱). تحقق اصول استفاده منصفانه و معقول و منع ایراد ضرر به دیگران با اصل همکاری گره خورده است. در بند ۱ ماده ۲۴ کنوانسیون برای «مدیریت مشترک» آبراه دولت‌ها تأکید شده است. بر اساس بند ۲ همان ماده مدیریت عبارت است از «برنامه‌ریزی برای توسعه مداوم آبراه بین‌المللی و کار کردن برای انجام دادن پروژه‌های اجرایی و استحکام بهره‌برداری از آبراه به طریق ممکن و حمایت و تنظیم آبراه به شیوه‌های معقول و بهتر (داوود محمد و صالح ولدبیگی، ۱۴۰۰: ۱۴۷۰). پیوستن کشورهای خاورمیانه به کنوانسیون سازمان

ملل در خصوص بهره‌برداری غیرکشتیرانی از آبراهه‌های بین‌المللی، به این کشورها کمک می‌کند تا به بهترین شکل از منابع آبی خود برای مقاصد غیرکشتیرانی استفاده کند، در عین حال به حفاظت از حقوق دیگر کشورها در این زمینه احترام بگذارند و در صورت بروز اختلاف، به بهترین شکل آن‌ها را حل و فصل کنند.

این کنوانسیون به عنوان یک چارچوب حقوقی مهم در حوزه مدیریت منابع آب مشترک، با چالش‌های مختلفی در اجرای عملی روبرو است. کشورهای مختلف ممکن است اولویت‌های ملی متفاوتی در استفاده از منابع آب داشته باشند که منجر به تضاد منافع شود. تفاوت در سیستم‌های حقوقی و تفاوت در سطح توسعه‌یافتگی کشورها می‌تواند در تفسیر و اجرای مفاد کنوانسیون مشکل ایجاد کند. کنوانسیون لزوماً دارای مکانیسم‌های اجباری برای اجرای مفاد آن نیست و این امر می‌تواند باعث شود که برخی کشورها از اجرای تعهدات خود سرباز زنند. نهادهای بین‌المللی ناظر بر اجرای کنوانسیون ممکن است از منابع کافی و اختیارات لازم برخوردار نباشند. تغییرات اقلیمی نیز می‌تواند بر رژیم‌های هیدرولوژیکی آبراهه‌های بین‌المللی تاثیر گذاشته و توافقات موجود را تحت تاثیر قرار دهد.

نتیجه‌گیری

مسئله آب به عنوان یک منبع حیاتی و محدود، در تقاطع پیچیده‌ای از حقوق بین‌الملل، سیاست داخلی و خارجی و مسائل زیست‌محیطی قرار دارد. این واقعیت، ضرورت اتخاذ رویکردی چندجانبه و فراگیر برای مدیریت منابع آب را بیش از پیش آشکار می‌سازد. دیپلماسی آب، به عنوان ابزار اصلی در تعاملات بین‌المللی پیرامون منابع آب، از جمله پیچیده‌ترین حوزه‌های مطالعات حقوق بین‌الملل محیط زیست محسوب می‌شود. این حوزه، تحت تاثیر عوامل متعدد و متقابلی از جمله عوامل طبیعی، اجتماعی، اقتصادی و سیاسی قرار دارد. حقوق بین‌الملل نقش محوری در تنظیم روابط بین کشورها در حوزه آب

ایفا می‌کند. اصول و قواعد حقوق بین‌الملل چارچوب حقوقی لازم برای همکاری‌های بین‌المللی در زمینه آب را فراهم می‌آورند. مفاهیمی همچون استفاده عادلانه و معقول از منابع آب مشترک، مسئولیت دولت‌ها در قبال زیان‌های زیست‌محیطی ناشی از فعالیت‌های مرتبط با آب، و حق دسترسی به آب سالم و کافی برای همه، از جمله اصول اساسی حقوق بین‌الملل آب هستند. دیپلماسی آب با چالش‌های متعددی از جمله عدم قطعیت در خصوص منابع آب، تغییرات اقلیمی، رشد جمعیت و افزایش تقاضا برای آب، و تنش‌های سیاسی بین کشورها مواجه است. با این حال، دیپلماسی آب فرصت‌هایی را نیز برای همکاری‌های بین‌المللی، توسعه پایدار و حل مسالمت‌آمیز اختلافات فراهم می‌آورد.

مناطق مرزی ایران با همسایگان مستعد اختلاف آبی شدید است. از طرفی دیپلماسی ایران در حوزه آبخوان‌های مشترک دارای نقاط ضعف و قوت بسیاری است. بهره‌برداری از آب‌های مشترک ایران و افغانستان موجب بروز خسارت‌های متعددی در کشور شده است. در حوزه مسائل زیست‌محیطی نیروگاه‌های ارنستان خطرات زیادی برای مرزنشینان ایجاد کرده است. توسل به راهکارهای بین‌المللی از طریق مذاکره و دیپلماسی می‌تواند از ادامه فرآیند خسارت بار این گونه اختلافات بکاهد. با توجه به اینکه ریشه بسیاری از این اختلافات مربوط به مسائل سیاسی است، این اختلافات نباید بر همکاری‌های زیست‌محیطی تأثیر داشته باشد. همان‌گونه که بخشی از این مقاله به اصول و تعهدات بین‌المللی پرداخته است. کشور ایران نیز می‌تواند با توسل به این اصول و با الهام از راه‌کارهای کشورهای توسعه یافته مشکلات و اختلافات آبی با همسایگان را حل و فصل نماید. از طرفی طبق مقررات بین‌الملل از جمله منشور ملل متحد، دولت‌ها در صورت عدم پذیرش یک کنوانسیون بین‌المللی، نباید اقدامی که مفاد آن کنوانسیون را نقض کند به عمل آورند. در این میان کشور افغانستان با تخلف از قراردادهای دوجانبه خود با ایران و کشور ترکیه با احداث سدهای متعدد در مسیر رودخانه بیشترین سهم تخلف در تقسیم

عادلانه آبخوان های فرامرزی مشترک را داشته اند که این مستلزم همکاری های میان مرزی دولت ها بر اساس اصول کلی حقوق بین الملل است. با توجه به بحران آب در ایران، ارائه راهکارهای جامع و عملی برای مدیریت بهینه منابع آب از اهمیت بالایی برخوردار است. در ادامه، برخی از پیشنهادات در حوزه های مختلف ارائه می شود:

- ایجاد دیپلماسی آب فعال با کشورهای همسایه برای مدیریت مشترک منابع آب های مرزی و زیرزمینی و حل و فصل اختلافات.

- شرکت در مذاکرات چندجانبه با کشورهای منطقه برای ایجاد سازوکارهای همکاری در زمینه مدیریت منابع آب و کاهش تنش ها.

- ایجاد سیستم های تبادل اطلاعات و داده های هیدرولوژیکی با کشورهای همسایه برای بهبود مدیریت منابع آب مشترک.

- انجام تحقیقات مشترک با کشورهای همسایه در زمینه مدیریت منابع آب و توسعه فناوری های نوین.

- شرکت فعال در اجلاس ها و کنفرانس های بین المللی مرتبط با آب و افزایش آگاهی جهانی از اهمیت مدیریت پایدار منابع آب.

- ایجاد سازوکارهای منطقه ای برای همکاری در زمینه مدیریت منابع آب، مانند ایجاد کمیسیون های مشترک یا تشکیل کنسرسیوم های منطقه ای.

- تبادل تجربیات و دانش فنی در زمینه مدیریت منابع آب بین کشورهای منطقه.

- استفاده از این فناوری‌های هوش مصنوعی برای مدل‌سازی منابع آب، پیش‌بینی تقاضا و بهینه‌سازی مصرف آب.

- استفاده از سیستم‌های آبیاری هوشمند برای کاهش تلفات آب در بخش کشاورزی و افزایش بهره‌وری.

- توسعه فناوری‌های تصفیه آب و بازیافت آب‌های خاکستری و فاضلاب برای افزایش منابع آب قابل استفاده.

منابع

۱. فارسی

۱. اله وردی رضا و محمدرضا حافظ نیا (۱۳۹۴). بررسی تطبیقی قلمروهای دریای ایران در خلیج فارس و دریای عمان با کنوانسیون حقوق بین الملل دریاها، فصلنامه تحقیقات جغرافیایی، شماره ۱۱۹، ۳۰-۵۳.

۲. امیری، مجاهد، روح الامین امیری و سیدمحمد مهدی راسخ (۱۴۰۱). حق بر آب در پرتورویه قضایی دادگاه اروپایی حقوق بشر، فصلنامه مطالعات بین المللی، سال ۱۹، شماره ۳ (۷۵)،

<https://doi.org/10.22034/isj.2022.325239.1735> . ۲۰۹-۲۲۶

۳. پاپلی یزدی، محمدحسین و فاطمه وثوقی (۱۳۹۰). نگاهی به دیپلماسی آب ایران هیدروژئوپلتیک، تهران: انتشارات پاپلی.
۴. پروین، خیرالله (۱۳۹۳). حق بر توسعه، تهران: انتشارات سمت.
۵. پیلتن، فرزاد و میرابراهیم صدیق بطحایی اصل (۱۳۹۵). مبانی و مکانیزم همکاری های زیست محیطی ایران و همسایگان در حوزه آب های رودخانه های مشترک، فصلنامه راهبرد اجتماعی فرهنگی، سال پنجم (۲۱). ۹۱-۱۲۲.
- <https://dorl.net/dor/20.1001.1.22517081.1395.5.4.5.6>
۶. جعفری ولدانی، اصغر (۱۳۸۸). استفاده از منابع آب رودهای مرزی ایران و عراق و حقوق بین الملل، نشریه حقوق و سیاست، دوره ۱۱، شماره ۲۶، ۶۳-۹۲.
۷. حافظ نیا، محمدرضا (۱۳۸۱). مبانی جغرافیای سیاسی ایران، تهران: انتشارات سمت.
۸. حافظ نیا، محمدرضا، پیروز مجتهدزاده و جعفر علی زاده (۱۳۸۵). هیدروپلتیک هیرمند و تأثیر آن بر روابط سیاسی ایران و افغانستان، مجله مدرس علوم انسانی، دوره دهم، شماره ۲، صص ۸۳-۱۰۷.
۹. داراب پور، مهرباب و موسوی عبدل آبادی، سید محمدمهدی. (۱۴۰۳). مطالعه تطبیقی امکان انتخاب قضات شاغل به عنوان داور در دعاوی تجاری بین المللی. فصلنامه تحقیق و توسعه در حقوق تطبیقی، ۷(۲۲)، ۱۶-۵۶. doi: 10.22034/law.2024.2020878.1287
۱۰. داوود محمد، سنگر و آزاد عبدالقادر صالح ولد بیگی (۱۴۰۰). اصل همکاری در زمینه بهره برداری از آبراهه های بین المللی با تاکید بر آبراهه های بین المللی ایران و عراق، فصلنامه مطالعات حقوق عمومی، دوره ۵۱، شماره ۴، ۱۴۵۹-۱۴۸۶.

۱۱. <https://doi.org/10.22059/jplsq.2020.291848.2218>
۱۲. دهشیری، محمدرضا و حکمت‌آرا حامد (۱۳۹۷). دیپلماسی آب ایران در قبال همسایگان، شماره ۲۴، فصلنامه سیاست‌های راهبردی و کلان، صص ۶۱۷-۵۹۶
doi:10.32598/JMSP.6.4.596
۱۳. رنجبرزاده، جواد، جلالیان، عسکر، خدادادی دشتکی، خداداد و کاوه فرد، عبدالرسول. (۱۴۰۳). واکاوی وضعیت‌های دیپلماسی و واکنش‌های عملی ایران در مورد امارت اسلامی افغانستان بر اساس حقوق ملی و بین‌المللی. فصلنامه تحقیق و توسعه در حقوق تطبیقی، ۶(۲۱)، ۱۰۱-۱۳۸. doi: 10.22034/law.2023.2014035.1264
۱۴. سازمان ملل متحد جمهوری اسلامی ایران (۲۰۱۰). حق بر آب، گزاره برگ شماره ۳۵،
(<https://iran.un.org/fa/106459>)
۱۵. ستاری، محمدتقی (۱۳۹۶). بررسی اثرات منطقه‌ای پروژه‌های توسعه منابع آب ترکیه: مطالعه موردی پروژه گاپ و سد ایلی سو، شبکه مطالعات سیاست‌گذاری عمومی (مقاله سیاستی)، مرکز بررسی‌های استراتژیک ریاست جمهوری، شماره مسلسل: ۱۱۰۰۳۷۶، شماره شاپا: ۵۳۸۵-۲۴۲۳.
۱۶. صادقی، دیدخت (۱۳۹۲). مسئولیت بین‌المللی حمایت و حاکمیت دولت‌ها، فصلنامه مطالعات روابط بین‌الملل، دوره ۶، شماره ۲۲، صص ۱۳۳-۱۵۶.
۱۷. صفاری نیا مهرزاد (۱۳۹۴). حق بر آب آشامیدنی سالم در حقوق بین‌الملل بشر، تهران: انتشارات مجد.

۱۸. طباطبائی، سیداحمد و سعید نوری نشاط (۱۳۸۸). تعهدات جمهوری اسلامی ایران در زمینه حقوق فرهنگی افراد معلول، مطالعات حقوق خصوصی، شماره پانزدهم، ۱۳۱-۱۰۵.
۱۹. عراقچی، سید عباس (۱۳۹۶). دیپلماسی آب های فرامرزی و نظام بین الملل، تهران: اداره نشر وزارت امور خارجه.
۲۰. فضائلی، مصطفی و مهدی کیخسروی (۱۴۰۰). مطالعه تطبیقی آب های سرزمینی و اثرات حاکم بر آن در کنوانسیون وضعیت حقوقی دریای خزر و کنوانسیون حقوق دریاها، مطالعات حقوق تطبیقی، دوره ۱۲، شماره ۱، ۲۹۰-۳۱۱.
۲۱. <https://doi.org/10.22059/jcl.2020.304382.634019>
۲۲. فیروزپور، کوثر. (۱۴۰۰). دستاوردهای حقوق بین الملل در تحقق حق بر سلامت کودکان ناتوان. پژوهش های حقوقی، ۲۰(۴۶)، ۳۲۵-۳۴۶.
۲۳. <https://doi.org/10.48300/jlr.2021.132624>
۲۳. مجتهدزاده، پیروز (۱۳۹۶). سیاست های مرزی و مرزهای بین المللی، چاپ دوم، تهران: انتشارات سمت.
۲۴. مقتدر، هوشنگ (۱۳۷۷). حقوق بین الملل عمومی، تهران: انتشارات دفتر مطالعات سیاسی و بین الملل وزارت امور خارجه.
۲۵. محمد علی پور، فریده (۱۳۹۶). حقوق استفاده غیر کشتیرانی از آبراه های بین المللی، تهران: نشر میزان.
۲۶. ممتاز، جمشید و امیرحسین رنجبریان (۱۳۹۹). حقوق بین الملل بشردوستانه. مخاصمات مسلحانه داخلی، چاپ پنجم، تهران: نشر میزان.

۲۷. محمدی، عقیل و هیوا حاجی ملا (۱۴۰۲). تعهد دولت ها به اجرای فراسرزمینی حق بشر بر دسترسی به آب سالم و بهداشتی، مطالعات حقوقی، دوره پانزدهم، شماره اول، ۳۸۷-۴۲۰. 10.22099/JLS.2023.46527.4887
۲۸. مرادی، محمد مهدی و محمود جلالی (۱۳۹۸). نقش دیوان بین المللی حقوق دریاها در نظام حل و فصل اختلافات کنوانسیون ۱۹۸۲ سازمان ملل متحد، مطالعات حقوق انرژی، دوره ۵، شماره ۱، ۱۵۵-۱۷۴.
۲۹. مهرپور، حسین (۱۳۷۷). نظام بین المللی حقوق بشر، چاپ اول، تهران: انتشارات اطلاعات، ۵۶-۶۲.
۳۰. نمازی، غلامحسین (۱۳۷۸). بحران آب در خاورمیانه، تهران: مرکز مطالعات استراتژیک خاورمیانه.

2. References

- i. Allahverdizadeh R, Hafeznia M R. Comparative study of Iran's maritime realms in Persian Gulf and Oman Sea with the convention of the International Law of the Sea. *GeoRes* 2016; 30 (4) :30-53 (in Persian).
2. Amiri, Mojahed, Amiri, Rooh-ol-Amin, & Rasek, Seyyed Mohammad Mahdi. (2021). *The Right to Water in the Light of the Case Law of the European Court*

- of Human Rights. *Quarterly Journal of International Studies*, 19(3), 209–226. (in Persian).
3. Araghchi, Seyed Abbas (2017). *Transboundary Water Diplomacy and the International System*, Tehran: Ministry of Foreign Affairs Publications. (in Persian).
  4. Barberis, Julio (1991) *The Development of International Law of Transboundary Groundwater*, *Natural Resources Journal*, Vol.31, Issue 1.
  5. Carretson, A.H .Hayton(1976). R.D.Olmstead, C.Y. eds. *The Law of int'l Drainage Basins*, (N.Y. University School of law).
  6. Darabpour, M. and Mousavi Abdol Abadi, S. M. M. (2024). *A Comparative Study of the Possibility of Selecting Serving Judges as Arbitrators in International Commercial Disputes*. *Journal of Research and Development in Comparative Law*, 7(22), 16–56. doi: 10.22034/law.2024.2020878.1287. (in Persian).
  7. Davoud Mohammad, Sangar and Azad Abdul Qadir Saleh Vald Beigi (2021). *The principle of cooperation in the field of exploitation of international waterways with emphasis on the international waterways of Iran and Iraq*,

Quarterly Journal of Public Law Studies, Volume 51, Number 4, 1459-1486. (in Persian).

8. Dehshiri, Mohammad Reza and Hekmat-ara Hamed (2018). Iran's Water Diplomacy Towards Neighbors, No. 24, Quarterly Journal of Strategic and Macro Policies, pp. 596-617. (in Persian).
9. Eckstein, Gabriel (2006) A Hydrogeological Perspective of the Status of Groundwater Resources Under the UN Watercourse Convention, Columbia Journal of Environmental Law, Vol. 30, Issue 3.
10. Fazaeli, Mustafa and Mehdi Kaykhosravi (2021). Comparative study of territorial waters and their governing effects in the Convention on the Legal Status of the Caspian Sea and the Convention on the Law of the Sea, Comparative Law Studies, Volume 12, No. 1, 290-311. (in Persian).
11. Firuzpour, Kausar (2021). Achievements of international law in realizing the right to health of disabled children. Legal Research, 20(46), 325-346. (in Persian).

12. Forman, Lisa, (2007), “A Transformative Power. The Role of the Human Right to Medicines In Accessing AIDS Medicines – International Human Rights Law , TRIPS and The South African Experience”, University of Toronto, Canada.
13. Hafeznia, Mohammad Reza (2002). Fundamentals of Iran's Political Geography, Tehran: Samat Publications(in Persian).
14. Hafez Nia, Mohammad Reza, Pirouz Mojtahedzadeh and Jafar Alizadeh (2006). Hiramand Hydropolitics and its Impact on Iran–Afghanistan Political Relations, Journal of Humanities, Volume 10, Issue 2, pp. 83–107. (in Persian).
15. Jafari Valdani, Asghar (2009). Use of water resources of Iran–Iraq border rivers and international law, Journal of Law and Politics, Volume 11, No. 26, 63–92. (in Persian).
16. Kanter, Arlene (2015). The Development of Disability Rights under International Law: From charity to Human Rights, First Published, London, Routledge.
17. Mateus, Simon (2021). “Investigating the extraterritorial application of the international covenant on civil and Political Rights as Well as the International

Convenant on Economic, Social and Cultural Rights, De jure Law Journal.
Vol.54, No.1, pp70-90.

18. Mehrpour, Hossein (1998). The International System of Human Rights, First Edition, Tehran: Information Publications, 56-62. (in Persian).
19. Mojtahedzadeh, Pirouz (2017). Border Policies and International Borders, Second Edition, Tehran: Samat Publications.(in Persian).
20. Mohammad Alipour, Farideh (2017). Non-Navigational Rights of International Waterways, Tehran: Mizan Publications (in Persian).
21. Mohammadi, Aqeel and Hiwa Haji Molla (2022). The commitment of states to the extraterritorial implementation of the human right to access to safe and hygienic water, Legal Studies, Volume 15, Issue 1, 387-420. (in Persian).
22. Moqtaddar, Houshang (2018). Public International Law, Tehran: Ministry of Foreign Affairs Political and International Studies Office Publications(in Persian).
23. Moradi, Mohammad Mehdi and Mahmoud Jalali (2019). The role of the International Tribunal for the Law of the Sea in the dispute settlement system of

- the 1982 United Nations Convention, Energy Law Studies, Volume 5, No. 1, 155-174. (in Persian).
24. Mumtaz, Jamshid and Amirhossein Ranjbarian (2019). International Humanitarian Law. Internal Armed Conflicts, 5th edition, Tehran: Mezan Publishing House(in Persian).
25. Namazi, Gholamhossein (1999). Water Crisis in the Middle East, Tehran: Middle East Strategic Studies Center(in Persian).
26. Papli Yazdi, Mohammad Hossein and Fatemeh Vosoughi (2011). A Look at Iran's Water Diplomacy Hydrogeopolitics, Tehran: Papli Publications. (in Persian).
27. Parvin, Khairollah (2014). The Right to Development, Tehran: Samat Publications(in Persian).
28. Piltan, Farzad and Mirabrahim Sedigh Bathaei Asl (2016). Principles and Mechanisms of Environmental Cooperation between Iran and its Neighbors in the Watershed of Shared Rivers, Quarterly Journal of Socio-Cultural Strategy, Year 5 (21), 91-122. (in Persian).

29. Ranjbarzadeh, J. , Jalalian, A. , Khodadadi Dashtaki, K. and Kaveh Fard, A. R. (2024). Analysis of diplomatic situations and practical reactions of Iran regarding the Islamic Emirate of Afghanistan, based on national and international law. *Journal of Research and Development in Comparative Law*, 6(21), 101-138. doi: 10.22034/law.2023.2014035.1264. (in Persian).
30. Safarinia Mehrzad (2015). *The Right to Safe Drinking Water in International Human Rights*, Tehran: Majd Publications (in Persian).
31. Sadeghi, Didakht (2013). International Responsibility for Protection and Sovereignty of States, *Quarterly Journal of International Relations Studies*, Volume 6, Issue 22, pp. 133-156. (in Persian).
32. Sattari, Mohammad Taqi (2017). Studying the regional impacts of water resources development projects in Turkey: A case study of the Gap and Ilisu Dam projects, *Public Policy Studies Network (Policy Paper)*, Presidential Strategic Studies Center, Serial Number: 1100376, Shapa Number: 5385-2423. (in Persian).
33. Smith Herbert A. (2017). *The Economic use of the International River*, London, King Pub.

34. Tabatabaei, Seyed Ahmad and Saeed Nouri Neshat (2009). Commitments of the Islamic Republic of Iran in the field of cultural rights of disabled people, *Private Law Studies*, No. 15, 105-131. (in Persian).
35. Traversi, Christine (2011). "The Inadequacies Of The 1997 Convention On International Water Courses and 2008 Draft Articles on The Law of Transboundary Aquifers". *Houston journal of international law*, vol.33:2.
36. United Nations, Islamic Republic of Iran (2010). *The Right to Water*, Statement No. 35. (in Persian).
37. Weiss, Edith Brown (2013). "The evolution of international water law". *collected courses of the Hague Academy of international Law*. Vol 331

پرسشده | در انتظار انتشار | نسخه‌ی اولیه | ویراستاری نشده
Accepted | Awaiting Publication | Draft Version | Unedited

A Comparative Study of the Rights and Duties of Iran and Its Neighbors in Protecting Shared Rivers: An Analysis of International Agreements and Treaties

Abstract

Ensuring the water supply for a society is one of the most important concerns for any country. In recent years, the extraction of various types of water has increased excessively by farmers and industrialists, to the point where this issue has become an international problem. While every country has the right to use and exploit its own groundwater resources, governments, as subjects of international law, are obligated to adhere to the principle of equitable and reasonable utilization of these resources. Iran, with the most neighboring countries and the most complex border issues, has faced significant challenges in managing its territorial waters. Furthermore, Iran is one of the few countries where the shared waters with its neighbors have not yet been thoroughly studied or managed.

Accepted

Over the past decades, territorial disputes in the west and east of Iran have had a profound impact on the political life of the country. These disputes have not only affected Iran's internal stability but also its diplomatic relations with neighboring countries. This article addresses the question of what rights and duties Iran and its neighbors have regarding the protection of transboundary waters, particularly shared rivers. Using a comparative method, the article examines universal international obligations and binding agreements, both bilateral and multilateral, related to the shared use of transboundary water resources.

The analysis reveals that Iran has not fully complied with international obligations when it comes to safeguarding its share of transboundary water resources. This is largely due to the country's weak implementation of international legal frameworks, which are designed to ensure equitable and reasonable distribution of shared water bodies. Despite these shortcomings, the article concludes that the best approach for resolving water-related disputes is through increased interaction and cross-border cooperation with neighboring countries. Collaborative efforts, based on mutual respect for legal obligations and the equitable sharing of water resources, are crucial to ensuring the sustainable management of shared water bodies in the region.

مقبوله
Accepted

Keywords

Common rivers. Governments. International obligations. Transboundary aquifers.
Iran.

پذیرفته شده | در انتظار انتشار | نسخه اولیه | ویراستاری نشده
Accepted | Awaiting Publication | Draft Version | Unedited